

Иван Вазов

В окопа

Кървавият бой престана,
мракът нощни наближи.
Паднал българин в окопа
там до сърбина лежи.

Един други се убили;
куршум щикю дал ответ.
Гаснат сили, скоро двама
ще оставят белий свет.

– Брачо – сърбинът изпъшка, –
гаче те познавам аз?
– Аз съм, Йово, добра среща,
господ пак събира нас.

Жал ми е за теб, сюрмахо,
имаш дребна челяд ти!
– Фала, брачо... Памет тъмна... –
Кой си, я ме подсети,

дека с тебе се видяхме?
– Във Алексинацкият бой –
турска кръв там проливахме...
– Петко! Ти си? Брачо мой,

опрощавай... Лепо помня,
без теб тамо аз бях лещ.
Майка ми за твоето здраве
често палила е свещ...

– Сполай, Йово... Няма нужда,
ти по-харно отплати!...
Ний избихме се кат псета,
господ нека ни прости.

– Брачо! – Йово, аз умирам...
Огън, жажда! Ох, горйъ!
– На водича в манерката,
пийни, брат. И аз ще мръ.

– Сполай, Йово... па прощавай,

свърших!... Моят гроб е тук!
– Петко! И аз с тебе брачо:
ще заспим един до друг!

Мръкна. Въз полето бойно
падна ношната мъгла;
пад мъглата спят спокойно
хладни, кървави тела.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4497>]